

מזכרונותיה של אדית ארנסט דרורי על מבצע להנחת מוקשים של הפרטיזנים בסלובקיה

טונו הפציר בי שאעזור לו להשתחרר מן הפעולה הזאת. הבנתי את המצב וניגשתי אל טאראטינוב. כשניסיתי לרכך אותו, הוא שטף את זעמו בבקבוקון של משקה. אלא שהתברר לי שהעניין אינו פתוח לוויכוח, כי היה צריך למקש את הכביש מהר ככל האפשר ולא ניתן לפרוק את המשאיות הגדולות כדי להביא 11 מוקשים לבאבינה. לא נותר לי אלא לשפר את מצב הרוח הירוד של טונו בשקר קטן. אמרתי לו שלפי הפקודה עלי ללוות אותו. וזה אכן פעל. היה לו נדמה שיש בי עצמה כלשהי, והוא גם היה משוכנע שאותי לא יעמידו בסכנה.

הסמל קולניצ'קה ביקש מחבורה קטנה של חיילים לעלות למכוניות, ומהמחסן הובאו 11 מוקשים. אחרי נסיעה של רבע שעה הגענו לתחנת רכבת עזובה ליד מחצבה. לפנינו היה מחסום נגד טנקים. המכונית נעצרה, לקחנו את המוקשים ויצאנו לשטח הפתוח שלא היה מוגן. הסמל הראה את המקומות שבהם עלינו להטמין את המוקשים. קל לומר: "עשו חורים באספלט!" אבל במה? על כך לא חשבו. רק מכוש אחד עמד לרשותנו. רצתי בחזרה לבניין תחנת הרכבת, ולמרבה המזל גיליתי מקום שבו עמדו כלי עבודה. מסביב למכונית של טונו התגודדה בינתיים חבורה של צעירים והתווכחה בלהט. הם הציגו את עצמם כ"חוליית ריגול קדמית". טונו הצביע עליהם בבוז:

"קאטקה, נראה לך שהתינוקות האלה ממלאים איזה תפקיד חשוב? היה כדאי לשלוח אותם הביתה! ומה אתך? הי, ילדה, מה יש לנו לחפש כאן עוד? הבאנו את המוקשים ואת החיילים, השאר כבר לא עבודה שלנו".

"טונו, אני לא נותנת פקודות. אני מבקשת שתישאר פה. הם מחכים לכלים". בלי לחכות להסכמתו, תפסתי את הגרזנים ומיהרתי למקום המעשה. להפתעתי, מספר כלי העבודה עלה על מספר הידיים העובדות. קולניצ'קה נותר עם שני אנשים, ולכן החלטתי להיות הרביעית בחבורה. הסמל הראה לי איך להכין את החפצים הנוראיים האלה לפעולה, ואחר כך איך להניח אותם בתוך הגומות. בסוף היה צריך להסוות אותם. ידי רעדו, ורק בנס לא גרמתי למוקשים להתפוצץ מיד. בשלב הזה של העבודה הופיעו שוב ה"תינוקות". טונו צדק: זה היה ממש אסון. רגעים אחדים לאחר שגילו את האויב במרחק, ירו את היריות הראשונות, ונענו כגמולם. קולניצ'קה לא נכנע, ושבעה מוקשים לפחות היינו חייבים להטמין. ידינו כבר שתנו דם.

היריות התחזקו וקרבו אלינו. כדורים שרקו על הכביש המכוסה שטיח של עלים מצהיבים. להחזיק מעמד רק עוד קצת! לא דיברנו, רק החלפנו מבטים. הנערים האמיצים, שבמעשה ההתגרות שלהם הזמינו את ההתקפה, כבר נסו משם עם פצועיהם. לבסוף החלטנו לסגת,

ומטר כדורים התעופף בעקבותינו. חידה היא איך הגעתי אל מחסום המחצבה, וגם איך עמד שם טונו הנאמן שלי עם המכונת, למרות פחדו הנורא ממוקשים ומפצצות. הוא פתח לפני את הדלת בתנופה מהירה ואני נחתתי כמו שק על המושב שלי.

מקור: אדית ארנסט דרורי, רוקדת מעל תהום, יד ושם, ירושלים 2003, עמ' 221-222